

ČLOVEKU JE BILA DANA SVOBODNA VOLJA,...

KAJ KO BI Z NJO OHRANIL SVETOST ŽIVLJENJA?

- Neja Meta Rojc

Če je že bila dana človeku svobodna volja, da lahko stori karkoli, kje naj bi se učil, kaj je prav in kaj narobe? Kje, če pa lahko stori čisto vse? Plehki pravni zakoni in kazni ga niso kaj dosti naučile, niti niso omejile njegovega pohlepa. Kaj pa svet brez pravnih kazni, svet v katerem ne bi bile sploh potrebne, saj bi bila moralna drža človeka tako graciozna, da bi spoštovala svetost življenja v vsem Zemljinem izobilju.

Kje naj bi se človek učil, če mu pa svobodna volja vse dovoli in ga niti ne kaznuje? Kje naj se človek priuči o vesti in spoštovanju? Kje naj se na primer gozdar nauči o svetosti dreves? Od molčečnih njih, ki so po stoletjih svojega življenja, nešteti generacijah, ki so jim dajala svojo senco in svoj dih, v treh minutah pod njegovo žago brez krika padla? Kje naj dobi svojo častno moralno držo, ki mu ne dovoljuje posekati drevo, ki je starejše od njega, ker se preprosto zaveda svoje majhnosti pred veličino drevesa, ki presega njegovo življenje?

Se zavedate kakšne čudovite gozdove bi imeli, če bi gozdarji videli drevesa, kot to, kar v resnici so in spoštovali ta dogovor? Mogočna stara drevesa bi rasla visoko v nebo, se dotikala zvezd in pod svojimi krošnjami ustvarjala polje zavesti in izredne modrosti za vse nas in našo ljubo Zemljo. Odmrla stara drevesa bi se spremenila v gozdne toteme in nudila dom mnogim živalim in ostalim varuhom gozda in še kasneje pa bi pričala o preobrazbi, tisti pravi, ki je na koncu rodovitni del vseh naših življenj in izkušenj.

Ptice bi pele v takih gozdovih in veverice bi nam metale lešnike na glavo, če bi se le za hip zaprli v svoje misli. Nobene ujme ne bi mogle prizadeti gozdov s tako mogočnimi drevesi. V daljavi ali čisto blizu bi se slišale pesmi živali, take in drugačne in če bi si res zaslužili, bi se lahko zrli iz oči v oči z divjimi živalmi in v njihovih očeh odkrivali dimenzije sebe, ki si jih vse do izmenjave pogleda z njimi niti predstavljati nismo mogli. V teh gozdovih ne bi bilo lovcev, kajti človek si nikoli ne bi dovolil biti vzvišen nad življenjem, ki ni njegovo. Zato se živali ne bi bale ljudi in ljudje bi to spoštovali, saj bi vedeli kako neverjetno obogatena so njihova življenja z srečanjem z njimi. Celó več, vedeli bi, da je življenje živali neobhodno povezano z njihovim, z obstojem njihove duše v telesih. Srečanja z živalmi bi imeli kot to, kar dejansko so: srečanja z božanskim.

Sprašujem vas, kam še človek lahko gre, da spozna, da imeti svobodno voljo ne pomeni nujno uničevanja na vsakem njegovem koraku? Da bi imeti svobodno voljo lahko tudi pomenilo častiti in ohranjati svetost življenja?